

Arrest

nr. 232 414 van 10 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 november 2019 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij op 28 november 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2019 maakt verzoeker die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn het voorwerp uit van een administratief rapport: illegaal verblijf. Hierin wordt vermeld dat verzoeker op heterdaad werd betrapt tijdens het stelen in een grootwarenhuis.

Op 24 november 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL) genomen.

Op 27 november 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 27 november 2019 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de PZ Brussel-West op 23/11/2019 in het Russisch en op 26/11/2019 door DVZ met behulp van een tolk. In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: S. (...)

voornaam: V. (...)

geboortedatum: (...).2000

nationaliteit: Moldavië (Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27/11/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart sinds één jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal, PV (...) van de PZ Brussel-West.

Er bestaat een risico op schending van de openbare orde:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal, PV (...) van de PZ Brussel-West. Gezien het winstgevende karakter hiervan kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal, PV (...) van de PZ Brussel-West. Gezien het winstgevende karakter hiervan kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij een vriendin heeft maar dat ze nog niet lang samen zijn. De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Een dergelijke partnerrelatie is niet gelijk te stellen aan een huwelijk waardoor er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart niet dat hij medische problemen heeft. Een schending van artikels 3 en 8 EVRM worden niet aannemelijk gemaakt.

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 62 en 74/11 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vreemdelingenwet"), de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht.

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

" 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of*
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.*

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. (...)"

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie ja ar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)"

De terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)."

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het feit dat verzoeker op heterdaad betrapt werd voor een winkeldiefstal en dat hij hierdoor geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, doorslaggevend is voor verwerende partij om verzoeker een inreisverbod op te leggen en om de duur van dit inreisverbod op drie jaar te bepalen.

Verwerende partij motiveert hierover als volgt:

"Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal, PV (...) van de PZ Brussel- West. Gezien het winstgevende karakter hiervan kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. "

Enkel op basis van de winkeldiefstal die verzoeker op 23 november 2019 pleegde, meent verwerende partij dus dat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Echter, een winkeldiefstal is onvoldoende om te kunnen stellen dat verzoeker "niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden".

Verzoeker werd niet veroordeeld. Er werd louter een proces-verbaal opgesteld.

De feiten beperken zich bovendien tot een eenmalige winkeldiefstal. Er is geen sprake van andere criminele feiten.

In dit geval is het buitenproportioneel om verzoeker als een gevaar voor de openbare orde te beschouwen.

Relevant hierbij is het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C554/13 van 11 juni 2015, dat handelt over het begrip 'gevaar voor de openbare orde' vervat in artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG. Deze bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid om af te zien van het voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek. In zijn overwegingen 50 en 60 van dit arrest stelde het Hof als volgt:

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. [...] In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde" als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). " (eigen markering)

Relevant is ook de rechtspraak van de verenigde kamers van Uw Raad, waarin het begrip 'openbare orde' wordt verduidelijkt, verwijzend naar de criteria opgesteld door het EHRM in het Boultif arrest:

• RvV 22 februari 2018, nr. 200.119:

'(...)

• RvV 22 december 2017, nr. 197.311:

'(...)

Uit deze rechtspraak blijkt dat het loutere feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een misdrijf, of veroordeeld is voor het plegen van een misdrijf, niet volstaat om deze persoon te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde.

Bovendien blijkt dat het aan verwerende partij toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een 'werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast'.

In casu verwijst verwerende partij enkel naar het winstgevend karakter van een winkeldiefstal. Hieruit kan echter helemaal niet worden afgeleid dat een fundamenteel belang van de samenleving wordt aangetast, noch dat er sprake is van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de aard, ernst en frequentie van de feiten en met de veroorzaakte schade. Immers, zowel qua aard, qua frequentie als qua schade zijn de gepleegde feiten beperkt.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een ernstige en werkelijke bedreiging vormt van een fundamenteel belang van de samenleving.

De motivering van verwerende partij is niet afdoende en de beslissing disproportioneel.

De proportionaliteitstoets van verwerende partij schiet duidelijk tekort, omdat niet wordt onderzocht of verzoeker werkelijk een gevaar vormt voor de openbare orde. Noch uit de beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt enig ernstig element waarom verzoeker voor drie jaar verboden moet worden om het grondgebied van de Schengenzone te betreden.

Verwerende partij stelt dat er voor verzoeker "een risico bestaat op schending van de openbare orde" en dat verzoeker "geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden." Echter, het feit dat verzoeker de openbare orde kan schaden, zonder dat duidelijk is dat verzoeker effectief de openbare orde schaadt, is uiteraard geen werkelijke bedreiging.

Tot slot moet nog worden opgemerkt dat verzoeker sinds een jaar in België verblijft. Hij heeft inderdaad nog geen verblijfsaanvraag ingediend, maar heeft evenmin getracht om onder te duiken en verblijft nog niet lang in België. Verwerende partij kan dus onmogelijk stellen dat verzoeker "niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven".

De bestreden beslissing schendt dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

De beslissing om een inreisverbod op te leggen van de maximumtermijn van drie jaar is niet proportioneel en dus schendt ze het evenredigheidsbeginsel.

Het belang van de immigratiecontrole, waarnaar verwerende partij verwijst, is geen individuele omstandigheid en kan niet verantwoord worden waarom verwerende partij opteert voor drie jaar.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de omstandigheden eigen aan verzoeker en heeft daarom geen zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Om al deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet;*
- Artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- Het evenredigheidsbeginsel;*
- Het redelijkheidsbeginsel;*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Verzoekende partij acht de bovenvermelde rechtsregels geschonden omdat zij op heterdaad betrapt werd op winkeldiefstal en hierdoor geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Zij stelt dat de winkeldiefstal doorslaggevend was voor de gemachtigde van de Minister om een inreisverbod op te leggen en om de duur van dit inreisverbod op 3 jaar te bepalen. Een winkeldiefstal zou onvoldoende zijn om te kunnen stellen dat zij "niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden".

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat aan verzoekende partij een inreisverbod voor een termijn van drie jaar is

betekend in toepassing van artikel 74/11, §1, 1°, te weten omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij op 27.11.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd betekend waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Verzoekende partij betwist dit niet.

De gemachtigde van de Minister heeft derhalve terecht beslist dat er in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan verzoekende partij diende te worden betekend.

Verweerder merkt op dat er in hoofde van de gemachtigde van Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie, in onderhavig geval inderdaad allerm minst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid

(paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

In casu uit verzoekende partij enkel kritiek op de vaststelling van de gemachtigde van de Minister dat verzoekende partij geacht moet worden de openbare orde te kunnen schaden omdat zij op heterdaad betrappt werd op diefstal.

Aangezien het feit dat verzoekende partij op heterdaad betrappt werd op diefstal, en hierdoor geacht moet worden de openbare orde te kunnen schaden, enkel in rekening werd genomen bij de motivering nopens de duur van het inreisverbod, dient de kritiek van verzoekende partij dan ook te worden

beschouwd als kritiek dat uitsluitend gericht is tegen de de duur van het inreisverbod, en dus niet tegen het opleggen van een inreisverbod an sich.

Overeenkomstig art. 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

De bestreden beslissing maakt in het bijzonder uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

- verzoekende partij werd op heterdaad betrapt op winkeldiefstal (PV (...));
- verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven;
- verzoekende partij heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden;
- het belang van de immigratiecontrole;
- het handhaven van de openbare orde;
- er is geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM;
- betrokkene verklaart niet dat hij medische problemen heeft.

Uit de bovenvermelde motieven blijkt ontegensprekelijk dat de gemachtigde van de Minister rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie van verzoekende partij.

Verzoekende partij betwist slechts één van de bovenvermelde motieven. Zij betwist dat zij geacht moet worden de openbare orde te kunnen schaden omdat zij op heterdaad betrapt werd op het plegen van diefstal.

Aangezien verzoekende partij geen kritiek uit op de overige motieven, kan worden aangenomen dat zij deze motieven niet betwist.

Zelf indien de kritiek van verzoekende partij terecht zou zijn, quod non, dan nog dient te worden vastgesteld dat de overige motieven volstaan om een duur van 3 jaar te rechtvaardigen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van enige rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring / schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Volledigheidshalve benadrukt verweerder dat het geenszins kennelijk onredelijk is voor de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat verzoekende partij geacht moet worden om de openbare orde te kunnen schaden aangezien zij op heterdaad betrapt werd op het plegen van een diefstal.

Het feit dat verzoekende partij (nog) niet veroordeeld werd, doet hieraan geen afbreuk.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie is op geheel zorgvuldige wijze verwezen naar de feiten waarop de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt, alsook naar het winstgevende karakter deze feiten, om vervolgens tot een gevaar voor de openbare orde te besluiten.

Het loutere feit dat de verzoekende partij vooralsnog niet strafrechtelijk veroordeeld is (de betrapping op heterdaad dateert slechts van ongeveer een maand geleden), volstaat allerminst om afbreuk te doen aan de deugdelijke motivering van de bestreden beslissing. Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Minister wel degelijk rekening vermag te houden met de inhoud van een proces-verbaal, waaruit een ernstige schending van de openbare orde blijkt.

Zie ook:

"De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen." (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

En ook:

3.14. Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde vermoeden van onschuld merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van zijn eigen bevoegdheden en rekening houdende met de inlichtingen waarover hij beschikt, tot het besluit kan komen dat verzoekers aanwezigheid in het Rijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Hij ging dan ook geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van de vaststelling dat betrokkene werd aangehouden voor bepaalde feiten, met name deelname aan bendevoering, plegen van wanbedrijven, diefstal met braak, inklimming en valse sleutels - die door verzoeker niet worden ontkend - te oordelen dat betrokkene de openbare orde kan schaden en een inreisverbod op te leggen voor de maximale duur van drie jaar. (RvV nr. 189 839 van 18 juli 2017)

De kritiek van de verzoekende partij kan hoe dan ook niet worden aangenomen.

De door verzoekende partij gemaakte verwijzingen naar de arresten C554/13 en C430/10 van het Hof van Justitie zijn niet van die aard om afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Minister heeft uitdrukkelijk gemotiveerd nopens het gedrag van verzoekende partij, waarbij gewezen werd op het winstgevende karakter van de feiten, om te besluiten dat zij daadwerkelijk de openbare orde kan schaden, dit is geheel in overeenstemming met de zienswijze van het Hof.

Verzoekende partij verwijst tot slot nog naar de Boultif-criteria en twee arresten van Uw Raad. Onafgezien van de vaststelling dat de arresten van de Raad geen precedentenwaarde hebben, wijst verweerder op dat de algemene verwijzingen in casu niet relevant zijn nu de bestreden beslissing geen beëindiging van verblijf behelst.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat de beslissing tot verwijdering van 27 november 2019 geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat, wat omstandig wordt toegelicht. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat verzoeker "op heterdaad (is) betrapt voor winkeldiefstal, PV (...) van de PZ Brussel-West" en gezien "het winstgevende karakter hiervan kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden", hij "niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden". Hierbij wordt tevens gewezen op "het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde". Daarnaast wordt nog gemotiveerd dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker verklaarde immers "dat hij een vriendin heeft maar dat ze nog niet lang samen zijn". De gemachtigde van de bevoegde minister (hierna ook: de gemachtigde) motiveert dat "(e)en dergelijke partnerrelatie (...) niet gelijk te stellen (is) aan een huwelijk waardoor er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM". Verder wordt nog uiteengezet dat "(b)etrokkene (...) geen reden (geeft) waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland" en hij verklaarde "niet dat hij medische problemen heeft".

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te

gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

Verzoeker voert aan dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) vormt. Deze bepaling vereist dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening wordt gehouden met de individuele omstandigheden en dat hierover dient te worden gemotiveerd. Uit de bestreden beslissing leidt verzoeker af dat het gegeven dat hij op heterdaad werd betrapt op een winkeldiefstal en hij hierdoor wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden doorslaggevend is geweest voor de verwerende partij om hem een inreisverbod op te leggen en de duur van dit inreisverbod op drie jaar te bepalen.

3.3.4. Ten eerste wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de gemachtigde oplegt de verwijderingsbeslissing met een inreisverbod gepaard te laten gaan, wanneer in deze verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. *In casu* gaat het bestreden inreisverbod van 27 november 2019 gepaard met een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van dezelfde datum, die niet voorzag in een termijn voor vrijwillig vertrek omdat er een risico is op onderduiken. Deze verwijderingsbeslissing werd niet aangevochten door verzoeker en is bijgevolg definitief geworden. Deze vaststelling volstaat bijgevolg om het (verplicht) opleggen op zich van een inreisverbod te onderbouwen. Dat de gemachtigde in de motivering met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod ook verwijst naar het gegeven dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, doet dan ook niet ter zake. De eventuele gegrondheid van het betoog van verzoeker gericht tegen dit overtollig motief kan de wettigheid van het opleggen op zich van het inreisverbod immers niet aantasten. Wat betreft het opleggen van het inreisverbod op zich kan verzoeker dan ook niet aannemelijk maken dat een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet zou voorliggen.

3.3.5. Verzoeker uit voornamelijk kritiek op de motieven voor de termijn van drie jaar. Deze luiden als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal, PV (...) van de PZ Brussel-West. Gezien het winstgevende karakter hiervan kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij een vriendin heeft maar dat ze nog niet lang samen zijn. De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Een dergelijke partnerrelatie is niet gelijk te stellen aan een huwelijk waardoor er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart niet dat hij medische problemen heeft. Een schending van artikels 3 en 8 EVRM worden niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Verzoeker werpt op dat een winkeldiefstal onvoldoende is om te kunnen stellen dat hij “*niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden*”. Verzoeker voert aan dat hij niet werd veroordeeld en er louter een proces-verbaal werd opgesteld. Verzoeker merkt op dat de feiten zich beperken tot een eenmalige winkeldiefstal en er geen sprake is van andere criminele feiten. Verzoeker meent dan ook dat het in deze zaak buitenproportioneel is om hem als een gevaar voor de openbare orde te beschouwen.

Er wordt op gewezen dat verzoeker in het kader van zijn verzoekschrift niet betwist dat hij een winkeldiefstal heeft gepleegd. Verder belet het vermoeden van onschuld niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak C-554/13 en naar de arresten van de Raad met nummers 200 119 en 197 311 van respectievelijk 22 februari 2018 en 22 december 2017. Verzoeker voert aan dat uit deze rechtspraak blijkt dat het loutere feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een misdrijf niet volstaat om deze persoon te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde. Verzoeker werpt op dat het aan de gemachtigde toekwam om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een ‘werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’. Verzoeker voert aan dat in deze zaak in dit verband enkel wordt gewezen op het winstgevend karakter van een winkeldiefstal, wat niet volstaat. Verzoeker voert aan dat uit de bestreden beslissing noch het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de aard, de ernst en de frequentie van de feiten en met de veroorzaakte schade. Verzoeker is van mening dat de feiten in dat verband beperkt zijn.

Dit betoog mist juridische grondslag. Het aangevochten inreisverbod is immers niet gestoeld op het feit dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou vormen, wat overigens een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar zou rechtvaardigen. Zoals hoger al aangegeven, is het bestreden inreisverbod gestoeld op het feit dat in de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard gaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek is voorzien. De wet laat toe om in deze gevallen aan het inreisverbod een duur van maximum drie jaar te verbinden. De gemachtigde verwijst in zijn motivering van de opgelegde duur van drie jaar wel naar het gegeven dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden, maar dit maakt slechts een “*specifieke omstandighe(id) van (dit) geval*” uit, waarmee de gemachtigde rekening heeft gehouden bij het bepalen van de specifieke duur van het inreisverbod. Er zijn ook nog andere motieven voor deze duur van drie jaar.

De rechtspraak van het Hof van Justitie over tot de interpretatie van het begrip ‘openbare orde’ in het kader van de Terugkeerrichtlijn, en het betoog van verzoeker over wat precies een schending van de openbare orde uitmaakt, doet dan ook niet ter zake. De verwijzing naar de arresten van de Raad met nummer 200 119 van 22 februari 2018 en nummer 197 311 van 22 december 2017 is niet dienstig. Deze zaken handelen over een beëindiging van een verblijf in toepassing van respectievelijk artikel 22, § 1, 3° en artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast hebben vonnissen en arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde.

3.3.6. Verzoeker geeft aan dat hij sinds een jaar in België verblijft en nog geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, maar ook niet heeft getracht om onder te duiken en nog niet lang in België verblijft. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde dus onmogelijk kan stellen dat hij "*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven*".

Verzoeker verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn en betwist niet dat hij "*verklaart sinds één jaar in België te verblijven*". In het kader van zijn verzoekschrift licht verzoeker niet toe dat hij gemachtigd of gerechtigd was tot een verblijf in België. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier. Ingevolge verordening (EU) nr. 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, (*Pb.L.* 28 november 2018, afl. 303, 39) zijn Moldaviërs die houder zijn van een biometrisch paspoort dat is afgegeven door Moldavië overeenkomstig de normen van de Internationale Burgerluchtvaartorganisatie (ICAO), vrijgesteld van de visumplicht. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker in het bezit is van een dergelijk biometrisch paspoort. Hoe dan ook geldt deze vrijstelling voor een verblijf van maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen (zie artikel 4 van voornoemde verordening) en verklaarde verzoeker zelf "*sinds één jaar in België te verblijven*". In deze omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat hij "*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven*".

3.3.7. Verzoeker voert nog aan dat 'het belang van immigratiecontrole' waar in de bestreden beslissing naar wordt verwezen, geen individuele omstandigheid is en niet kan verantwoorden waarom de gemachtigde opteert voor een inreisverbod met een duur van drie jaar. De bestreden beslissing dient als een geheel te worden gelezen en de gemachtigde van de bevoegde minister heeft de motivering voor de duur van de termijn van het inreisverbod niet beperkt tot een verwijzing naar 'het belang van immigratiecontrole'. Uit de bestreden beslissing blijkt dat met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker rekening werd gehouden. Het gegeven dat vervolgens ook wordt gewezen op het belang van de immigratiecontrole, maakt niet dat de gemachtigde de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker niet in rekening heeft gebracht. Er wordt ook opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt geen gewag van specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval waarmee de gemachtigde van de bevoegde minister geen rekening heeft gehouden.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in deze zaak niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.10. Verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel

wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in deze zaak niet het geval is.

3.3.11. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET